

så jeg gerne, at grænsen for forpagtningsforhold kunne udvides til 15 år. Når der er tale om forpagtning af dele af en landbrugsejendom, kan sådanne forhold imidlertid af hensyn til bestemmelserne i udstykningslovens § 1 ikke etableres for et længere tidsrum end 10 år ad gangen. På grund af den betydning, bestemmelsen i udstykningslovens § 1 har for matrikel- og tinglysningsvæsenet og for kontrollen med overholdelse af en række lovbestemmelser af planlægningsmæssig karakter, vil det derfor være betænkeligt generelt at fravige grundreglen i udstykningslovens § 1.

Af hensyn til bestemmelserne om udviklingsplaner i EF's moderniseringsdirektiv, der lægger vægt på, at der er mulighed for indgåelse af forpagtningsaftaler på mindst 12 år, er det ganske vist nu nødvendigt på dette felt at indføre en undtagelse fra udstykningslovens § 1. Dette er søgt tilgodeset ved det foreslåede § 9, stk. 3, hvorefter samdrift kan finde sted for et tidsrum af indtil 20 år, såfremt de af samdriften omfattede arealer indgår som led i en udviklingsplan. Jeg er imidlertid enig i, at det ville være ønskeligt med en generel udvidelse af 10 års grænsen, i hvert fald for så vidt angår forpagtning af hele landbrugsejendomme, og jeg vil derfor tage spørgsmålet op til nærmere overvejelse.

Ad § 9, stk. 3:

Spørgsmål 21:

Hvad skal der i relation til denne lov forstås ved en udviklingsplan?

Svar:

Begrebet udviklingsplan har relation til direktiv 72/159/EØF om modernisering af jordbrugsbedrifter. Efter dette direktiv kan der af Fællesskaberne ydes støtte til modernisering af jordbrugsbedrifter, der ved gennemførelse af en moderniseringsplan vil kunne sættes i stand til at give de ved bedriften beskæftigede personer en indtægt, der svarer til den gennemsnitlige indtægt for lønmodtagere, der er beskæftiget uden for jordbruget. Der kan i nær fremtid ventes fremsat forslag til lov om støtte til modernisering af jordbrugsbedrifter til gennemførelse af EF's direktiv. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til spørgsmålene 19 og 20.

Ad § 13, stk. 2:

Spørgsmål 22:

Hvilket indhold lægger ministeren i udtrykket „ikke hensigtsmæssigt beliggende for samlet drift“?

Svar:

Bestemmelsen, om at sammenlægning kan nægtes, såfremt de jorder, der ønskes sammenlagt, ikke er hensigtsmæssigt beliggende for samlet drift, er indført i landbrugsloven i 1967. Bestemmelsen har været administreret således, at tilladelse til sammenlægning i almindelighed er blevet nægtet, hvis den naturlige forbindelsesvej mellem bygningerne og de jorder, der tillægges ejendommen, overstiger 1 km. Man har dog fraveget denne regel i visse tilfælde, hvor der var tale om at supplere en ejendom med et areal, der benyttedes til vedvarende græsning. Der er imidlertid ikke alene lagt vægt på afstanden mellem jord og bygninger ved bedømmelsen af ansøgninger om sammenlægning. Også andre forhold er taget i betragtning, f. eks. om færdslen til jorderne vil komme til at foregå på stærkere trafikerede veje eller gennem landsbybebyggelse eller andet tæt bebygget område. Det er ikke tanken at ændre denne praksis.

Spørgsmål 23:

Hvad forstår ministeren ved en „uhensigtsmæssig ejendomsfordeling“?

Svar:

Det har vist sig, at der til fremme af en hensigtsmæssig strukturudvikling inden for dansk landbrug i visse tilfælde er behov for at kunne inddrage andre forhold end hensynet til de sammenlagte jorders beliggenhed i overvejelserne ved afgørelsen af ansøgninger om sammenlægning. Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget er det tilsigtet, at der ved vurderingen af sammenlægningsmulighederne fremtidig bl. a. også skal kunne tages hensyn til, om den, der køber et areal eller en ejendom med henblik på sammenlægning, er en landmand, der driver landbrug som hovederhverv og har brug for mere jord til udbygning af sin ejendom til en moderne rationel bedrift, eller om køberen er en ikke-landmand, der har andet hovederhverv. Det skal f. eks. også kunne indgå i vurderingen, om køberen i forvejen